Р Е Ш Е Н И Е
№ 2835

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 04.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков
ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева
Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **157** по описа за **2014** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Комисията за регулиране на съобщенията, чрез процесуален представител юрк. Т., срещу решение от 13.11.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 4635/2013 г. по описа на СРС, НО, 108 състав. С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 316 от 01.10.2012 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което на „Б. телекомуникационна компания" /БТК/ АД е наложена на основание чл. 325, ал.1, във вр.чл.336 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ имуществена санкция в размер на 60 000 лева.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснати нарушения на закона. Твърди се, че установеното нарушение е коректно квалифицирано като такова по т.2.9.1 от Разрешението на БТК и правилно е приложена разпоредбата на чл. 325, ал. 1 от ЗЕС. Изложени са доводи, че дружеството е извършило нарушение на правилата за преносимост, поради което следва да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

Ответната страна - [фирма], чрез процесуалния представител адв. П., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:
Подадената касационна жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.
Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.
Районният съд е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства. Установено е, че на 08.06.2011 г. абонатът Н. Г. подал заявление до М. ЕАД за пренасяне за фиксиран телефонен номер от мрежата на БТК АД. На същата дата приемащият доставчик М. ЕАД изпратил до даряващия доставчик БТК АД подаденото заявление. На 10.06.2011 г. БТК АД уведомило приемащия доставчик, че отказва преносимост на заявения номер, като посочило код 004 – абонат по-малко от 3 месеца.
При постановяване на обжалваното решение не е допуснато посоченото в касационната жалба нарушение на материалния закон.
В обжалваното пред СРС НП е прието, че касаторът е нарушил изискванията на т.2.9.1.от Разрешение № 1577/25.09.2009 г., издадено от КРС на БТК АД. Този текст предвижда, че предприятието е длъжно да осигурява възможност на своите абонати да запазват географския номер при промяна доставчика на фиксирана телефонна услуга. Тази разпоредба от Разрешението повтаря дословно нормата на чл. 134, ал. 1, т. 1 от ЗЕС, с която е предвидено задължение за предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни услуги чрез използване на номера от Националния номерационен план, да осигуряват възможност за преносимост на номерата, като абонатите могат да запазват географския номер при промяна на предприятието, предоставящо съответната услуга. От доказателствата по делото се установява по несъмнен начин, че мобилният оператор е осигурил такава възможност, включително и чрез подписване на специални процедури за преносимост с останалите доставчици на обществени телефонни усулуги и осъществява такава преносимост. Индивидуалният отказ от преносимост на даден абонат не означава неизпълнение на общите изисквания за осигуряване възможност за преносимост по т. 2.9.1. от Разрешението, както погрешно е приел административно-наказващият орган и районният съд. Констатираното нарушение не може да се определи като неизпълнение на общото задължение за осигуряване на абонатите на възможност за преносимост. В този смисъл неоснователно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството за нарушение на изискванията на Разрешението.
Неоснователният отказ за преносимост представлява нарушение на чл.31, ал.1 от ФС. Нарушението на ФС, към датата на извършването му, е било основание за ангажиране на отговорността на оператора по чл. 335 от ЗЕС, както законосъобразно е приел и въззивния съд. Административнонаказващият орган неправилно е приел, че нарушението следва да бъде санкционирано по чл.325, ал.1 ЗЕС. Този текст е приложим единствено при нарушение условията на разрешението, а в случая тази квалификация е изключена от съответствието на признаците на твърдяното

нарушение и съдържанието на уредените във ФС задължения. Несъответствието между словесното описание на извършеното нарушение и правната му квалификация, както и несъответствието между описанието на нарушението и приложената санкционна норма, представлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на наказателното постановление.
При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.
В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспореното решение следва да бъде оставено в сила.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град,I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.11.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 4635/2013 г. по описа на СРС, НО, 108 състав..
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ЧЛЕНОВЕ: